

„Másokért élj s hiteles lesz szavad”

Jezsuita jubilánsok a Sodrás utcában

A Sodrás utcában két, egymással szomszédos rendházban élnek és dolgoznak a jezsuita szerzetesek. Közöttük két jeles személyiség neve ma már fogalom: a gyémántmises Nemeshegyi Péter és az aranymises Szabó Ferenc.

Életük jelentős időszakát mindketten hazájuktól távol töltötték: *Nemeshegyi Péter* Japánból tért haza 1993-ban, *Szabó Ferenc* pedig Rómából 1992-ben. Nemeshegyi Pétert a japán kormány 2005-ben „a Szent Kincs Rendje, Arany Sugarak a Nyakszalaggal” kitüntetésben részesítette. Szabó Ferenc is több rangos – állami és egyházi – kitüntetés tulajdonosa. Augusztus 6-án *Bábel Balázs* érsek, *Bíró László* tábori püspök, valamint a rendtársak és számos tisztelő jelenlétében mutattak be hálaadó szentmisét a Pesti Jézus Szíve templomban.

SZABÓ FERENC

– Haszontalan szolgálk vagyunk. Azt tettem, amit hivatásom és tehetségem szerint tennem kellett. Deo Gratias! – vallja Szabó Ferenc. A szerzetes pap, teológus, filozófus, irodalomtörténész, költő,

műfordító, tanár és médiaszakember 1931-ben született a Zala megyei Kálócán. 1950-ben érettségizett, majd egy-egy évet az egri és a szombathelyi szemináriumban töltött. 1953-ban belépett a jezsuita rendbe. Francia és magyar irodalmat tanult Budapesten az Idegen Nyelvek Főiskoláján, majd az Eötvös Loránd Tudományegyetemen. Az 1956-os forradalmat közvetlen közelről megélte, mert Budapest szívében, a Szentkirályi utcában lakott. Előjárói kérésére 1956 novemberében külföldre távozott. Rendi tanulmányait a Leuven melletti eegenhoveni főiskolán végezte 1957 és 1963 között. 1962-ben szentelték pappá Brüsszelben, 1966-ban teológiai doktorátust szerzett Párizsban.

25 éven át volt a Vatikáni Rádió magyar adásának szerkesztője, majd vezetője. Értelmezte és népszerűsítette a II. vatikáni zsinat tanításait, több ezer rádióadást készített. Szabó Ferenc csaknem negyven önálló mű, több – másokkal közösen kiadott – kötet és megszámlálhatatlan tanulmány szerzője. Foglalkozott Paul Valéry, Paul Claudel, Pierre Emmanuel, François Mauriac, Albert Camus, valamint Sartre munkásságával, Babits Mihály, Ady Endre és Illyés Gyula költői világával, 2009-ben jelent meg *Prohászka Ottokár* élete és műve című kötete. Fő kutatási területe Pázmány Péter teológiai munkássága.

1992-ben tért vissza Magyarországra. A *Távlatok* című folyóirat főszerkesztője és állandó szerzője lett, tanulmányai, könyvismertetései, egyéb műfajú írásai megjelentek a *Vigília*, a

Teológia, a Kortárs, az Új Írás, a Nagyvilág és más folyóiratokban, az *Új Ember* és több napilap hasábjain. Oktat a Pázmány Péter Katolikus Egyetemen és az Apor Vilmos Főiskolán. A Vatikáni Rádióban rendszeresen lehet hallani előadásait. Több megérdemelt, rangos kitüntetés tulajdonosa.

Gazdag életének ars poeticáját fogalmazza meg az *Apám rózsái tanítanak* című versének néhány sora:

„Légy magad és felejtsd el magad / Másokért élj s hiteles lesz szavad / Tárulkozz ki te is a napsugárnak / örülj s szerezz örömet másnak!”

NEMESHEGYI PÉTER

– Hívó, keresztény családba születtem Budapesten 1923-ban – meséli Nemeshegyi Péter. – 15 éves koromban betegségben elhunyt az én drága jó édesanyám, és ez óriási ürt hagyott az életemben.

Gyóntatóatyám, *Luzsénszky Alfonz*, aki jól ismert, azt tanácsolta: „Gyere a Regnum Marianum cserkészcsapatba”. Így lettem hát 15 éves koromban cserkész a Regnumban. Anynyira megtetszett a dolog, hogy érettségi után jelentkeztem *Alfonz* atya mellé cserkészisztiznek a 10 éves lurkókból toborzódó Sas-csapatba. Érettségi után beiratkoztam a budapesti egyetem jogtudományi karára, és ugyanakkor apám kívánságára, illetve segítségével banktisztviselő lettem. A jogtudományi karon lettem a vizsgákat, és 4 év múlva summa cum laude minősítéssel ledoktoráltam, de a jogtudomány nem tudott lelkesíteni. A banktisztviselői szolgálat pedig még kevésbé. Sokkal jobban szerettem a cserkészlurkókkal kirándulgatni, őket táborba kísérni, nekik Jézusról és a szentekről és mindenféle másról mesélni. Egyre inkább elmélyült bennem a papi hivatás gondolata. Egy háromnapos zárt lelkigyakorlat alatt a *Krisztus Király*

hívásáról szóló elmélkedés nagyon a szívembe vágott. Apám 1944 szeptemberében súlyosan megbetegedett és hamarosan meg is halt. Én pedig azonnal felmondtam banki állásomat, és futottam a Manrézába, a jezsuita noviciátusba jelentkezni. 1944. október 3-án bekopogtattam a hüvösvölgyi jezsuita noviciátus kapuján. Az utána következő csaknem 70 esztendő jezsuita élet nagyon változatos, sőt viharos volt. Átviharozt főlöttünk a II. világháború, majd elkezdődött a kommunista szerzetesküldözés. Előljáróink kívánságára mi, jezsuita kispapok kiszökdöstünk külföldre. Néhányunkat elfogtak a határon, nekem nagy nehezen sikerült átvégődni a drótkerítésen. Innsbruckban verődöttünk össze, és ott kértem *Nemes Ödön* noviciátussal, hogy az általános rendfőnök küldjön Japánba misszionáriusnak. Japán a jezsuiták számára különösen szent hely, mert több mint száz rendtársunk szenvedett ott vértanúhalált a XVI-XVII. században. A II. világháború után viszont a japán kormány teljes vallásszabadságot biztosított, és így újra lehetett kezdeni a jézusi evangélium hirdetését.

1956-ban, doktorátussal a zsebemben hajóra ültem, és 50 napos utazás után megérkeztem Jokohama kikötőjébe. 1993-ig szolgáltam Japánban és a környező országokban, Vietnámban, Koreában, a Fülöp-szigeteken. Teológiát tanítottam az ottani jezsuita egyetemen, adtam sok lelkigyakorlatot, prédikáltam, könyveket írtam. Isten kegyelméből mintegy négyszáz japán felnőtt az én vezetéssel jutott el a keresztény hithez, és lett a katolikus egyház tagja. Közülük sokakkal ma is tartom a kapcsolatot.

1993-ban általános rendfőnökünk Magyarországra küldött, hogy segítsek a katolikus egyház újjáépítésében. Most már nagyon öreg vagyok, életem útjának utolsó szakaszát taposom. Hosszú jezsuita életemben voltak, persze, nehéz napok is, de ha még egyszer elkezdhetném, ugyanezt az utat választanám. Érdemes volt.

R. K.